

Aktivita a bytí

Stará zásada praví, že „operari sequitur esse“. Tato zásada musí být přezkoumána, protože její všeobecná platnost byla v jistém smyslu otřesena: není žádného „esse“ bez aktivity. „Esse“ musí být vykonáváno, nikterak nemůže výkonu předcházet. Přesto platí, že událost musí ustavit svůj vlastní subjekt, má-li vykonávat víc než své vlastní bytí, své „esse“. Chápeme-li tedy „operari“ jako výkon něčeho víc než vlastního „bytí“, tj. jako aktivitu (akci), která v rámci svého sebevýkonu přechází zčásti v jakési „dílo“ (opus, ERGON), jež přesahuje událost samu a zasahuje nějak do jejího okolí, pak platí, že musí jít o výkon událostí již ustaveného (a každým dalším výkonem akce vždy částečně rekonstituovaného) subjektu. Pak ovšem musíme upřesnit resp. nově vymezit ono „esse“, neboť bytí (esse) události se nekryje zcela s bytím (esse) jejího subjektu. A právě tak musí být respektován rozdíl mezi aktivitou sebevýkonu události a aktivitou jejího aktivního sebe-přesahování, tedy výkonu jejích akcí „navenek“, do okolí.

(Písek, 091108-1.)